

18 Οκτωβρίου 1912: Ο Υποπλοίαρχος Νικόλαος Βότσης «ως νέος Κανάρης» βυθίζει το Τουρκικό θωρηκτό «Φετχί Μπουλέντ».

Γράφει
Ο Ευάγγελος Μαυρογόνατος
Απόστρατος Αξιωματικός του Στρατού
Ξηράς
Αρθρογράφος - Ιστορικός Ερευνητής

Στη νεότερη Ιστορία του Κράτους, κατά ένα περίεργο τρόπο ο μήνας Οκτώβριος είναι «γεμάτος», με πολεμικά γεγονότα.

Το παρόν άρθρο είναι αφιερωμένο, στον Υποπλοίαρχο Νικόλαο Βότση.

Σε έναν από τους πάρα πολλούς παράτολμους Ήρωες του Έπους των Βαλκανικών Πολέμων 1912 – 13.

Ξεφυλλίζοντας κανείς τις ένδοξες σελίδες των Βαλκανικών πολέμων, αυτού του Ελληνικού «θαύματος», θα διαπιστώσει το μεγαλείο της φυλής μας, την αυταπάρνηση, την αυτοθυσία, όλων των συμμετεχόντων σε αυτόν τον ρομαντικό αγώνα, όπου κυριάρχησε η ομοψυχία, όπου παραμερίστηκαν οι όποιες κομματικές ιδέες του καθενός και η κοινωνική τους θέση.

Σύσσωμοι, όλοι μαζί με μια φωνή «χαλάλι για την Πατρίδα», έγραψαν αυτό το μεγάλο Έπος, το οποίο δυστυχώς επισκιάστηκε για πολλά έτη, όχι σκοπίμως, από τη Μικρασιατική Καταστροφή και από αυτό του Έπους του '40.

Αυτά ως εισαγωγή, ας δούμε όμως, ποιος ήταν ο Νικόλαος Βότσης, τι έπραξε και κατατάχτηκε στην πλειάδα των Ηρώων αυτού του Πολέμου;

Με την έναρξη του Α΄ Βαλκανικού Πολέμου, ο υποπλοίαρχος Νικόλαος Βότσης διατάχθηκε να επιτηρεί την παραλιακή ζώνη της Κατερίνης με το τορπιλοβόλο «T- 11», προκειμένου να μην επιχειρηθεί εκφόρτωση πολεμικών εφοδίων από τουρκικά πλοία στα μαχόμενα Οθωμανικά στρατεύματά τους στη Μακεδονία.

Όμως, ο 35χρονος υδραίος αξιωματικός, γόνος ναυμάχων του '21, διψούσε για πολεμική δράση και έβαλε ως στόχο ένα παλαιό θωρηκτό του οθωμανικού

στόλου, το «Φετχί Μπουλέντ», που ναυλοχούσε στο λιμάνι της τουρκοκρατούμενης τότε Θεσσαλονίκης.

Έμαθε ότι από το πλοίο είχαν αφαιρεθεί τα μεγάλα κανόνια του, τα οποία είχαν τοποθετηθεί στην ξηρά για την καλύτερη υπεράσπιση της περιοχής. Ζήτησε από το επιτελείο να δράσει και έλαβε θετική απάντηση.

Η επιχείρηση ορίστηκε για το βράδυ της 18ης Οκτωβρίου.

Με τη βοήθεια δύο ελλήνων ψαράδων από την Κατερίνη, που γνώριζαν πολύ καλά τα κατατόπια του Θερμαϊκού, το Ελληνικό торπιλοβόλο εισέδυσσε με πάσα μυστικότητα και περισσή ικανότητα στο ναρκοθετημένο λιμάνι της Θεσσαλονίκης και χωρίς να γίνει αντιληπτό έβαλε από απόσταση 150 μέτρων με δύο торπίλες κατά του τουρκικού θωρηκτού στις 23:35, σύμφωνα με την αναφορά του κυβερνήτη.

Οι βολές ήταν επιτυχημένες και το «Φετχί Μπουλέντ» έγειρε προς τα δεξιά και άρχισε να βυθίζεται, παρασύροντας στον υγρό τάφο του τον ιμάμη του πλοίου και έξι ναύτες.

Μία τρίτη торπίλη, που εκτοξεύτηκε από το «T-11», προσέκρουσε στον κυματοθραύστη. Κατά τη διάρκεια της επιχείρησης, ο Βότσης ήταν ιδιαίτερα προσεκτικός, καθώς στο λιμάνι ήταν αραγμένα δύο ακόμη πλοία, ένα αγγλικό και ένα ρωσικό, και θα μπορούσε να προκληθεί διπλωματικό επεισόδιο αν τους συνέβαινε το παραμικρό.

Αμέσως σήμανε συναγερμός στο τουρκικό στρατόπεδο. Ο εκκωφαντικός κρότος, που δόνησε την πόλη, αρχικά νομίστηκε ότι προερχόταν από έκρηξη σε πυριπιδαποθήκη, αλλά το αρχικό ξάφνιασμα διαδέχθηκε η κατάπληξη, όταν οι Οθωμανοί αξιωματικοί πληροφορήθηκαν την ανατίναξη του πλοίου.

Αμέσως, ο τεράστιος προβολέας από το Καραμπουρνάκι άρχισε να χτενίζει το λιμάνι για την επισήμανση του εισβολέα, αλλά το ελληνικό торπιλοβόλο διέφυγε, όπως ήλθε, απαρατήρητο, και στις 4 το πρωί της 19ης Οκτωβρίου 1912 επέστρεψε στη βάση του, στα παράλια της Κατερίνης.

Την ίδια μέρα, ο Νικόλαος Βότσης απέστειλε την αναφορά του προς το επιτελείο και δέχθηκε τα συγχαρητήρια του υπουργού Ναυτικών, Νικολάου Στράτου.

Το γεγονός του торπιλισμού και της βύθισης του «Φετχί Μπουλέντ» προκάλεσε μεγάλο ενθουσιασμό στον λαό και τον μαχόμενο στρατό. Ήταν η πρώτη μεγάλη ναυτική επιτυχία των Βαλκανικών Πολέμων και γιορτάστηκε με πανηγυρισμούς σε όλη την Ελλάδα.

Αναφορά στο κατόρθωμα του Βότση περιλαμβάνεται στον ύμνο του Πολεμικού Ναυτικού «ο Ναύτης του Αιγαίου», που συνέθεσε το 1912 ο Κωνσταντίνος Λυκόρτας:

*«Είμαι ο Ναύτης του Αιγαίου
κρεβάτι έχω τα βαθιά νερά
και για την ένδοξη πατρίδα
είμαι όλος φλόγα και καρδιά

Εγώ της Θάλασσας δελφίني
Τις τρικυμίες όλες αψηφώ
Και περιμένω να 'ρθει η ώρα
Να πολεμήσω τον εχθρό

Να του κολλήσω μια τορπίλα
Το έταξα στην Παναγιά
Και τα καράβια τ'όλα να βουλιάξω
Κάτω εις τα βαθιά νερά

Είμαι ο Ναύτης του Αιγαίου
Άλλος εγώ Θεμιστοκλής
Απόγονος της Μπουμπουλίνας
Και του Μιαούλη συγγενής

Με την ανδρεία του Κανάρη
Και με του Βότση την ψυχή
Τον δύστυχο εχθρό τρομάζω
Και δε τολμά να κινηθεί

Άγιε Νικόλα μας βοήθα
Ο Στόλος πάντα να νικά
Να προστατεύει την Ελλάδα
Την Κύπρο μας και τα νησιά.»*

Οι Ήρωες μας, όταν τους ξεχνούμε τότε μόνο πεθαίνουν.